

I Grunden var hun ogsaa lykkelig i sit Ægteskab, omend rigtignok paa en anden Maade, end hun havde tænkt at blive. Trods sit Sinds Ustadighed var Per en baade kærlig og omhyggelig Ægtefælle; men den galante Riddersmand, hun havde drømt om, var han ikke bleven. Til Tider undrede hun sig da ogsaa over, at hun holdt saa meget af ham, som hun gjorde. Men naar hun bar over med hans Luner, var det, fordi de talte til hendes Moderlighed. Under hans stadig tilbagevendende Anfald af mørke Stemninger — der tilmed var bleven hyppigere og langvarigere med Aarene — betragtede hun ham som en syg Mand, med hvem man ikke maatte gaa i Rette. Og desuden saae hun godt, at han altid selv var den, som led mest under dem.

Han havde netop for Tiden en af sine vanskelige Perioder. Det havde Dagen før været den lille Hagbarths Fødselsdag, og Per havde endnu om Formiddagen været i sin fornøjeligste Stemning. Tidlig om Morgen var han gaaet ud for at plukke Markblomster til at pynte Huset med, og da Børnene var kommen op, havde han leget „Kuk“ og „Saltebrød“ med dem ude i Haven. Børnene var henrykte, og hun havde bag Sovekammervinduet selv moret sig over at se ham krybe paa alle fire om bag Buskene for at skjule sig. Saa var Posten kommen, og Legen hørte op. Da hun en Timestid efter kom ind til ham i hans Stue, saae hun straks, at han ikke længer var den samme. Han sad henne ved Vinduet med Avisen i Skødet, og der var kommen disse dybe Skygger under Øjnene, som hun kun altfor godt kendte. Ved det festlig dækkede Middagsbord havde han til Børnenes tydelige Forbavselse og Skuffelse næsten ikke sagt et Ord; og da Bedsteforældrene ved Kaffetid kom kørende for at ønske til Lykke, havde han grebet et Forretningsanliggende som Paaskud til at tage bort og var ikke vendt tilbage før til Aftensmaden.

Der var noget i denne Pludselighed og Voldsomhed, hvormed disse tungsindige Stemninger overfaldt ham, som i den seneste Tid paa en uhyggelig Maade havde mindet hende om den afdøde Hofjægmester. Ogsaa hos ham havde Sindets sygelige Ømtaallighed sikkert staaet i Forbindelse med hans legemlige Svaghed, maaske med den Kræft, der blev hans Død. Hun havde da ogsaa